

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 149.

Ottende Session.

42de Møde.

Løvedagen den 31te Januar.

(Forts.)

Jacobsen: Naar min ærede Collega, Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (C. A. F. Christensen), har bemærket, at han ikke betragter dette Lovforslag som et endeligt Resultat, men som et Dvergangstrin, hvorfra man senere kunde gjøre et større Skridt paa Selvstændighedens Bane, da forekommer det mig ikke, at Lovforslaget eller dets Motiver giver nogen synderlig Anledning til at troe, at dette er Regjeringens Tanke, eller at man i den Henseende vilde vente at kunne finde Understøttelse hos den. Jeg skal kun henlede hans Opmærksomhed paa Motiverne til § 17 i det oprindelige Lovudkast, der netop indeholder Bestemmelsen om, at den valgte Repræsentation ikke kan bestemme Noget, uden at Dverpræsidenten og de 4 Borgmestere give deres Samtykke dertil, og at, hvis de ikke gjøre det, gaaer det Hele isaa; der hedder det „Communens Ret til Selvbestyrelse under Statens Tilsyn er herved fyldestgjort“ (C. A. F. Christensen: For Tiden). Det staaer der ikke; der staaer ikke der noget „for Tiden“, men der staaer, „Communens Ret til Selvbestyrelse under Statens Tilsyn er herved fyldestgjort.“ Det er Ordene. Vi vide altsaa, hvad man i den Henseende har at vente. Den, der vil hengive sig til det Haab, at man ikke bliver staaende herved, ja, han kan jo tage Lovforslaget med Kyshaand; jeg kan imidlertid ikke hengive mig til et saadant Haab.

Den ærede Minister meente, at jeg paa et tidligere Sagens Standpunkt ikke havde udtalt mig tilstrækkelig klart, ikke havde fremsat mine Ideer i bestemt Lovsform o. s. v.; dette, troer jeg, slet ikke vedkommer denne Sag; hvad der har været min private Mening paa et andet Sted, behøver ikke at være Gjenstand for Discussion her i Salen; hvad der er Majoriteten af den valgte Communalbestyrelses Mening, det foreligger i bestemt Lovsform og dertil har jeg allerede tidligere erklæret, at jeg i alt Væsentligt sluttede mig, skjøndt jeg ikke kunde erkende, at det var en tilfredsstillende Form for den Grundtanke, som jeg fra først af havde forsøgtet, nemlig at der ikke skulde være to Communalbestyrelser, men kun een og at denne skulde være besluttende, som en samlet Corporation, saaledes som det er Tilfældet i det Land, som den ærede Indenrigsminister ønskede, at vi ogsaa lignede i kommunale Anliggender, nemlig i England. Der findes en Lord-Mayor og Aldermen, som ikke paa nogen Maade finde sig krænkede eller trykkede eller ubehagelig berørte, — jeg veed ikke, hvilket Udtryk det var, der blev brugt — derved, at de ikke kunne tage en Beslutning imod Communeraadet, men at de kun ere ligeberettigede med de andre Communeraader. Det Samme er Tilfældet i Belgien, i Frankrig og, om jeg ikke tager feil, ogsaa i flere af de sydhjstte Lande, siden 1848 vel at mærke. Det er Noget, som man idetmindste seer andre Steder og det i forskellige Lande. Ja, selv i Lande, hvor der er en meget stærk Centralisation, seer man, at der ikke i saa Henseende er nogen Vanskelighed, iveien, saa at Dvrighederne desuagtet meget godt kunne bevare deres Anseelse, og det Dvrigheder, der